

VI.

Budou prázdniny. Super čas. Vyrážíme hned po vysvědčení do Chorvatska. Letos jsme se rozšoupli. Máme all inclusive na týden. Víc mi účetní termíny nedovolují.

Dcera přichází s prvním životním vysvědčením ze školy. Má samé jedničky. Taktně ji upozorňuji, že jsou to moje samé jedničky a že veškeré odměny sladké i finanční za toto vysvědčení předá mně. Opravdu to byly nervy prokousat se první třídou. Dcera to ovšem neřeší, podívá se na mě a mně je úplně jasné, co si myslí. Máme s tím problém obě. To, co cítíme uvnitř, co si myslíme, okamžitě přenášíme do obličeje a křičíme to do světa. Pak z toho máme problémy. A přitom jsme nic neřekly.

Večer nasedáme do plně nabaleného auta a vyrážíme směr Split. Předpokládaná doba cesty je jedenáct hodin. Všechny firmy o mojí dovolené ví a slibují, že budou volat nebo smskovat pouze ve stavu absolutní nouze.

První část cesty probíhá v pohodě, řídí manžel, holky spí. Malá hodně kašle, ale snad ten čerstvý mořský vzduch všechno spraví. V jednu hodinu v noci se dostáváme do první kolony mezi slovinskou a chorvatskou hranicí. Stojíme. Dvacet, třicet minut. Obě holky se okamžitě probouzí a řeší čůrání, bohužel i kakání. Připravený nočník odhazujeme na silnici a tvoříme. Bohužel se chce i mě, ale takto to asi řešit nebudu.

Terča řeší problém po svém. Rozhodla se, že do hrníčku kakat nebude a tak se ptá:

„Mamííí, tam, kam jedeme, budou tam záchody?“

„Ano, miláčku, budou, proč se ptáš?“

„Mně už se totiž tvoří hovínka, tak aby počkaly.“

Musíme se smát. Dcera takto řeší všechno.

Nicméně, kolona popojíždí každých pět minut o sto metrů, takže to ještě budou muset hovínka hodnou chvíli počkat. Někteří to nevydrží, zanechávají manželky v autech a vyrážejí pěšky. V tu chvíli se samozřejmě kolona rozjíždí, už nepopojíždí a my míjíme několik zmatených chodců, v tuhle chvíli samozřejmě běžců. O několik metrů dál čekají odstavená auta na tyto jednotlivce a tím opět brzdí kolonu.

A kde vznikl problém? Chorvatští celníci se rozhodli podívat do každého pasu. Vezmou ho do ruku, prolistují a vrátí. To je celé. Nekontrolují, jenom blokují.

O dvě hodiny později stojíme opět v koloně u mýtných bran. Mají to super zvládnuté. Ke třem mýtnicím vede sedm řad. Stojíme, respektive popojíždíme více než hodinu.

Mladší dcera se budí a ptá se:

„Mami, vidělas toho bílého psa, co celou cestu utíkal za náma?“

„Ne, miláčku, neviděla, kde by se tu vzal?“

„Chtěl mě sežrat, protože už sežral i jiné děti.“

Možná jsem to s dávkou Kinedrylu přehnala.

Bohužel o další hodinu později opět stojíme. Tentokrát před nedodělaným tunelem, který jede pouze jedním směrem. Naštěstí je to poslední zdržení. Namísto jedenácti hodin cestujeme hodin šestnáct.

Šťastně vysedáme z auta, jdeme pro klíče od bungalovu. Horko je neuvěřitelné. Třicet pět stupňů ve stínu. Nemůžeme najít pro dceru kšiltovku. Prozatím to neřešíme. Bohužel později se bijeme do hlavy.

Zabydlíme se v totálně vybydleném bungalovu. Chorvatsko už prostě není to, co bývalo. Anebo my jsme se posunuli někam dál. Víím, že to bude asi poslední dovolená v těchto krajích. To ale ještě netuším, že na ni nikdy nezapomeneme.

Protože máme all-in, jdeme se zchladit do baru na pití. Starší dcera se mi nějak nezdá. Pořád chodí na záchod, že má průjem, že jí bolí břicho. Přitulím se k ní a zjistím, že je úplně rozpálená. Změřím teplotu a zjišťuji, že má 39,5! Ordinuji paralen na horečku a dcera okamžitě usíná. Mám o ni strašný strach. Po hodině se budí a je jí hrozně zle. Nedokáže ani udržet rovnováhu. Bolí jí hlava, břicho. Sázím na úpal.

A kdo si naivně myslí, že tímto to končí, tak bohužel. Protože jsme na dovolenou sebou vzali i moje rodiče, tak přenecháme Kítu babičce a odcházíme s Terčou na večeři. Vstupujeme do jídelny, rozhlížíme se, voní to tu jídlem a taky hodně rybami. Mladší dcera bez jakéhokoliv upozornění začíná zvracet. Hodně zvracet. Manžel s ní letí ven, já běžím na recepci poprosit o úklid. Tam mi sdělují, že uklízet se bude až ráno. Vysvětluji, že dcera zvracela, že je třeba to tam utřít.

Mezitím jsme Terču odvedli za babičkou. Hodinku jsme se dávali dohromady a potom už pro jistotu, jenom sami dva s manželem, jsme se vydali konečně navečeřet. Jídelnu nikdo nevytřel. Pach ryb vše přehluší, jede se dál. No výborně.

Nespali jsme již několik nocí. Noc před odjezdem, protože Terča hodně kašlala, další noc jsme řídili a teď dvě noci po sobě malá stále zvrací, Kíti tlumíme horečku. Pěkně si to holky rozdělily. Zajímavé je, že přes den jim nic není a chodí do moře. Nejsou na sluníčku, naštěstí je vedle pláže borovicový hájek. Ale v noci to začne. Jsme už s manželem jako chodící mrtvolky.

Třetí den už je naštěstí holkám dobře. Ovšem manžel odbíhá z pláže, že je mu nějak divně. Po hodině mi to nedá, a jdu se za ním podívat. Zvrací, má průjem, má teplotu. Omdlévám. Tak takto jsem si tu dovolenou opravdu nepředstavovala. Rok na ni šetříme a teď tohle.

Mimochodem, mladší dcera už do jídelny během týdne nevstoupila, starší tam nechutnalo. Takže jsem celý týden lítala do obchodu na pečivo.

Manžel se uzdravil rychle. Do druhého dne. Bohužel jsem ale tentokrát odpadla já. Teplota, průjem, zvracení. Dvacet čtyři hodin.

Ze sedmi dnů dovolené jsme ale nakonec byli všichni poslední dva dny zdraví. Akorát čas připravit se na odjezd domů. Ten proběhl naštěstí v pohodě, jedenáct hodin, jedno bloudění ve Vídni, jinak nic.

VIII.

Taky to znáte, tu hnusnou mršku migrénu? Pracujete a najednou je to nějaké divné, nevidíte na půlku oka, nevidíte poslední písmenka slova, nevidíte malíček na ruce, bolí Vás hlava, je Vám divně. Celé to napůl vidění u mě trvalo půl hodiny a pak ještě celý den bolest hlavy. Někdy i déle. A děje se to hlavně

tehdy, když toho mám nejvíc. Třešinkou na dortu toho také ještě může být nemoc Kíti, její permanentně nemocná zánětlivá ouška a nachlazení Terči. A úplnou lahůdkou je třeba doporučení paní doktorky, aby dcera zůstala tři měsíce doma. Doma v době, kdy je období daňových příznání.

A tak se to všechno kumuluje, práce, stres, nemocné děti, domácnost, migrény, nadváha, rodinné problémy...

Na začátku jsem si přála chytit zlatou ryбку, ryбку snů. Ale co když ji chytat nepotřebuji a jen potřebuji stopnout svůj život a podívat se na něj z perspektivy. Co vyzařuji? Jaké mám vyhlídky? A jak vůbec vypadá můj život, jaký příběh vyprávím?

Bohužel musím konstatovat, že vyzařuji stres, nervozitu, workoholismus. Pokud si svými myšlenkami tvořím svůj život, pak můj život zákonitě nemůže být úspěšný. Vždyť já nemám čas se ani zastavit, natož tak chytat zlatou ryбку. Makám, abych získala peníze, za peníze koupila hmotné statky, mezitím mi proklouzává mezi prsty rodina, dcery rostou, manžel stárne a i mé zdraví se bouří. Potřebuji nějakou vážnou nemoc, abych se zastavila?

A má vůbec můj život šanci naplnit se bohatstvím? Vždyť to ani nevyzařuji. Žiji v přesvědčení, že musím tvrdě makat, abych byla bohatá. Vše ostatní až jednou, až budu bohatá, budu dělat všechny ty krásné věci, které teď nestíhám. No jo, ale to už dcery budou možná dospělé a já mnohem mnohem starší...

Pokud můj život tvoří mé myšlenky a na začátku bylo slovo, jak se píše v Bibli, tak potom můj život opravdu odpovídá tomu, co vyprávím:

„Miláčku, já jsem úplně hotová. Dnes jsem vstala v šest hodin, vypravila dcery do školy, zaúčtovala tunu dokladů, vyřídila kopec telefonátů, uvařila, udělala s dcerami domácí úkoly, naplánovala jsem víkend a teď ještě budu žehlit....“

Ó, jak jsem na sebe pyšná, kolik jsem toho zvládla. Je to ale opravdu příběh, který chci vyprávět? Pokud máme opravdu svobodnou volbu a Univerzum, energie kolem nás, jen reaguje na naše signály, na naše objednávky, potom dostávám přesně to, co vyzařuji, o čem mluvím. Kde jsem se v tom příběhu ztratila? Kde se ztratil můj život? Co bych dnes udělala jinak, kdybych věděla, že zítra umřu? Vždyť hazarduji se svým životem, se svým časem, nikdo přece nevíme, jak dlouho tady budeme a přitom takové plýtvání...

Jednou si jdu městem a něco mě táhne do knihkupectví. Tehdy jsem tu sílu ještě neznala, anebo jsem si ji alespoň vědomě neuvědomovala. Dnes vím, že je to šestý smysl, univerzální energie, která námi volně proudí, možná andělé, možná jiné entity... Procházím regály a najednou mě přitáhne žlutá kniha Zdenky Jordánové Souvislosti a spolu s ní i knížka Poznej svůj cíl. Sice tuto „esoteriku“ příliš nemusím, jsem přeci logik, technik, takže kam na mě s duší a osudem, ale prostě se tak stalo, knížky jsem si koupila.

Od toho okamžiku v mém životě začala mlýnská kola mlít v můj prospěch.

Dočítám se neuvěřitelné věci. Mám v životě volbu, všechno si do svého života přitahuji sama, sama volím, zda budu já nebo mé děti zdravé nebo nemocné, zda budu štíhlá, chudá nebo bohatá, úspěšná

či neúspěšná atd. Dokonce, že každá nemoc, každý příznak má svou emocionální příčinu a ta se dá odblokovat. Jak je možné, že mi to dosud nikdo neřekl? Jak to, že to nevím?

A tak to vyzkouším. Přeji si, resp. volím, aby mě oslovily dvě nové firmy na vedení účetnictví. Odjíždíme na chatu na prázdniny, signál není. Haha. Milé univerzum, jsem zvědavá, jak se s tímto popereš.

Ač se to zdá neuvěřitelné, signál chatou záhadně několikrát prolétl a pokaždé ve chvíli, kdy volala nová firma, zda bych byla ochotná jim vést účetnictví.

Zázrak? Ne. Z mého nového pohledu na život je to tak, že jsem konečně umožnila životu, aby mě vedl. Začínala jsem uvolňovat křeč, stres. Pomalinku jsem začala naslouchat, cože to na mě vnitřně volá.

Další „kouzlo“ se stalo, když jsem se někde dočetla, že i migréna se dá odblokovat. OK, všechno je třeba vyzkoušet.

Objednala jsem se na odblokování. Vzhledem k tomu, že jsem do té doby přečetla ještě asi deset dalších knih od Jordánové, Tepperweina, Silvy, Tolleho, Mohrových, Hicksových, Virtue, Hay a dalších, jsem zjistila, že každý v sobě máme i plně funkční šestý smysl, jasnozřivost, intuici atd. Jen je třeba tyto smysly trénovat, stejně jako je třeba trénovat svaly.

A tak jdu k paní na kineziologii, odblokování metodou one brain. Napadá mě, jak asi taková paní bude může vypadat? Štíhlá, usměvavá, něco přes čtyřicet, světlé mikádo... Světe div se! Ta paní přesně tak vypadala. Od té doby jsem začala zkoušet představivost častěji. Paradoxně, čím víc jsem se snažila, tím byl výsledek horší. Zatímco, když jsem něco jen tak plácla, výsledek byl vynikající.

Toto odblokování bylo pro mě startovní čarou do nového úžasného života. Díky, migréno!